

ΣΥΓΧΟΡΗΓΔΣ—ΣΥΓΧΑΡΕΩ.

55, 1, κτλ.: μετ' αἰτ. πράγμ., σ. τροφάς τινι Ποντ. Ρωμ. 6: ἄποκα, σ. ἀρειῶν δ' αὐτ. ἐν Κλεόπ. 6.

Π. συνειστέρω πρός τι, τοῖς γάμοις δ' αὐτ. ἐν Φων. 30.

συγχορηγός, ὁν, δι συγχορηγῶν, συμβοθῶν χρηματικῶν, Δημ. 853. 1.

συγχορος, ον, δι συγχορεύνων μετά τινθ, Νυμφῶν Ὄφε. Τμ. 10. 9.

συγχορτος, ον, δι συγχορεύνων, χθόνα σύγχορτον Συρία Αἰσχύ. Ἰκτ. 5. Οινόδιο σύγχορτα πεδία Εύρ. Ἀποκ. 179. ωσάντως μετά γενιν, σύγχορτοι ὅμολας δ' αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 371. Φίθις .. καὶ πέλεως Φαρσαλίας σύγχορτα πεδία, δηλ. τὰ μενόρια, δ' αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 17.

συγχών, τὸς ἐν λ. συγχώννυμε.

συγχρενόματ, μελύνων μετά συγχρωτισμοῦ, Εὔστ. Πονημάτ. 34. 38.

συγχρέοματ, μέλλ. -σηματ, ἀποθετ., ποιοῦματ γρῆσιν ἀπό κοινού, καθόνου, μεταχειρίζομαι τι, ὀφελοῦμαι ἕκ τίνος, τῇ συρμαχίᾳ, τοῖς καριοῖς, κτλ. Ποι. 6. 8., 18. 34. 6, κτλ. ταῖς ναιοῦ πρός τι δ' αὐτ. 4. 6, 2 τίνι συναγωνιστῇ, μεταχειρίζομαι ἡρώνδην, δ' αὐτ. 3. 14. 5. ἐπὶ ἐπιτοιχῶν σχέσεσιν, σ. τῇ νήσῳ Ἀρρ. Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. σελ. 159 καθόλου, ἔχων σχέσεις, ἡ συναναστέρεροιαι, Εὐσηγ. κ. Ἰω. 6', 9' ἐπὶ σαρκικῆς μέξεω, Βυζ. ΙΙ. δανεικομαι ἀπό κοινοῦ, τῇ τίνος, παρὰ τινος, Ποι. 6'. 1. 20, 14.

συγχρηματίζων, καθοῦμαι διὰ τοῦ αὐτοῦ δινδυτος μετά τίνος ἄλλου, συγχρηματίζωμαι, τινι Ὀριγέν. τ. 1. 1. 91B: — συνδουμαι, ἐν συνειγια μετά Ιησοῦς. Τετράρ. 79, 8 πρδ. χρηματίζων.

συγχρητός, η, κοινή ἡ ἀπό κοινοῦ χρῆσις, τῶν ἐμπορῶν Ἀρρ. Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 15. ἀρέτων Κλήμ. Ἀλ. 376.

ΙΙ. ὁ δινομάτων, ἡ χρῆσις λέξεων ὡς συνανύμων, Ἀθήν. 477C (Cisauh. συγχύσεις).

συγχρηστός, ἥμη. ἐπίθετ. τοῦ συγχρηδιματ, δεῖ συγχρησθει, Κλήμ. Α'. 853.

συγχρητοριαζόματ, ἀπθ., χρηστηριάζομαι, συμδουλεύομαι κατεῖνον ὄντα, Σχθλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἰππ. 1091, Εὔστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 369.

συγχριμπτω, = συγχρούω, = συγχριμφέντα: συνενεχθέντας Ήσου.

συγχρισμα, τὸ χρῆσμα, ἀλοιφή, Διοσκ. 1. 131, Ὁρείθαος 67 Μαι.

συγχριστέον, φημ. ἐπιθ., πρέπει τις νὲ χρίσῃ, ἀλειψῃ, Ἀλέξ. Τραγλ.

συγχριστός, ἡ, δν. φημ. ἐπιθ., δι χρησιμέων ὡς σύγχρισμα, ἀλοιφή. Ηλεύθ. Αἰγ. 3. 18.

συγχριτός [τι], ἐπιχρίσιον διοῦ δι πανταχοῦ, τῷ χείρε 'Αρετ. Ὁξ. Νούσ. Θερπ. 1. ἐπιχρίσιον διοῦ δι πανταχοῦ, τῷ χείρε 'Αρετ. Ὁξ. Νούσ. Θερπ. 1. 10. τὸν κεφαλήν μύρῳ 'Αθήν. 46A. — Παθητ., ἐπιχρίσιοι, εντ-ριβομαι, Διοσκ. 1. 18.

συγχροίξω, = συγχρώζω ΙΙ. Κράτων χρώματά φησιν ἀπὸ τῶν σωμάτων φέρονται συγχροίζοντ' αὐτοῖς τὸν μετάξιον, δέρρ, δέσσια τα εἰς τὸν μετάξιον ἀπει τὸ διον χρῶμα, Στοβ. ἐν τῷ Πλαται. (κρηπεδιο) σ. 24, ἔκδ. Gaisford.

συγχρονέων. εἴμαι σύγχρονος, τινι Κλήμ. Αλ. 382, Σουνδ. ἐπιπολῶ, πρωσώνων, 'Αθήν. 599C. ΙΙ. ἐν τῷ μέσων τύπω, κεκάμαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (τραμμ.), 'Απολογίας περὶ Συντάξεων. (κρηπεδιο) σ. 24, ἔκδ. Gaisford.

συγχρονέζω, = τῷ προηγ. Ι, τινι Σεξτ. Εμπ. π. Π. 2. 245, Εὔστ. Πονημάτ. 334. 21. ΙΙ. (ώσπερ ἐκ τοῦ χρονίζω), διέρκουμαι χρόνον τινα ἐν τινι τύπω, ἔκδ. (ἐν τῷ Ηρόδιον ψωφίας Σεξάχ.).

συγχρονισμός, δ, τὸ σύγχρονον είναι ἡ συγχρονέειν, A. Gell. 17. 21.

σύγχρονος, ον, δι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 14.

σύγχρονος, ον, συγχρ. χρους, ουν, (χρόα) δι χρων διοιαν, διοιαν, διοιαν ἐξοτερικῶν, δι τὸ διμόχροος, Ποι. 6. 3. 46. 6.

ΙΙ. συγχρωτίζομενος, Ποσειδηπ. παρ' 'Αθην. 596D, Νικ. 'Αποσπ. 19.

συγχρώζω, χρωματίζω τι. — Πλθ., λαμβάνω τὸ αὐτὸν δι διοιον χρώμα. Διόδ. 2. 52, Πλούτ. 2. 934D. ΙΙ. ἐν τῷ παθ., ὠσάντω, εἶμαι στενῶς συνημμένος, Κωμικ. 'Ανωνύμ. 333, πρδ. Schäf. εἰς Διονύσ. 'Αλ. περὶ Συνθέτ. σελ. 366, Valck. εἰς Εύρικ. Φοι. 1619.

συγχρωματίζομαι, = συγχρώζομαι, Ερμῆς Τρισμέγιστ. -ματισμός, δ, Ήσυχ. δι σ. Ἀχρο(τ)ην.

συγχρώτη δι συγχρωτα, (Λοβεν. εἰς Φρύν. 414), ἐπιρρ. ὠσπερ ἐπὶ συγχρωτα, σωμά με σώμα, κοιλητά, 'Αρρεμ. 1. 82.

συγχρητέομαι, παθητ., συγχρωτάσαι, ἔχω σχέσιν πρὸ τινα, πιστός αὐτὸν, Ζήνωνι γάρ τῷ Κίττει, πιστόνεμόν περι βίου, πάς ἐν εὐδαιμον γέ. αἰτο, ἔχρισθη, εἰ συγχρωτίζοι τοῖς βίοις τοῖς τοῖς βιθύτοις τῶν ἀρχαίων Ζήνων παρὰ Διογ. Λ.

7. 2, πρδ. Ἰουστ. Μάρ. Επιστ. εἰς Διογ. 12: ἐπὶ σαρκικῆς μέτεως, Εὔστ. 1069. 1.

σύγχλοδοματ, παθ., μετατρέπομαι εἰς χυλόν, Διοσκ. περὶ Εὐπολετῶν 2. 137.

σύγχυμος, ον, δι εὐχερῶς μετατρεπόμενός εἰς θρεπτικὸν χυμόν, 'Επιν. Γουβ. 571. 34.

σύγχυνω, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, εἰς ἀπορίαν διὰ λογικῆς συζητήσεως, Σαύλος δὲ μάλλον ἐνεδύναμοποτο καὶ συνέχυνε τὸ Ιουδαιούς Πρᾶξ. Ἀποσ. Θ'. 22.

σύγχυτος, εως, ἡ, (συγχέω) τὸ συγχέειν, σύμματις, ἡ τῶν δλων σ. Ἰππ. 1174F· σ. ποιεῖσθαι Πολύδ. 30. 13, 7: σγχυτον λασθεν Πλούτ. 2. 990A· σ. δρῶν αὐτόθι 122B· σ. λιτειαλαριον, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 6. 9, 1 πολιτικὴ ταραχὴ καὶ ἀκαστασία, τῆς σ. πολιτείας ταραχὴ ταραχὴ καὶ ἀκαστασία, τῆς σ. πολιτείας ταραχὴ ταραχὴ καὶ ἀκαστασία. 2) σύγχυσις, διέρθρος, ποιεῖσθαι, Βίου. δρύμων Εύρ. 'Ανδρ. 292, 959. 3) παρὰ τοῖς γραμμ., ἐπὶ ψυχούς, σύγχυσις, Λουκ. Νιγρ. 35, πρδ. Ποι. 6.

5. 8· σ. ἔχειν, συγχεῖσθαι, συνταράττεσθαι. Εύρ. Ι. Α. 354, 1128. σ. δρυματιών 'Ανδ. Π. 5. 130.

ΙΙ. ἐπὶ σύνθηκον καὶ τὸν διοιλων, πραδάσις, τῶν σπονδῶν Θουκ. 1. 146, 5. 46: νόμων 'Ισοχρ. 64C· σ. δρκίων Πλούτ. 'Αλκιθ. 14, — εἰγρατὴ τοῦ πρώτου ήμερου τοῦ Δ. τῆς 'Ιλ., πρδ. στίχ. 269, Πλάτ. 11ολ. 379E.

2) διατάραξις, διέρθρος, καταστροφή, Συλλ. Ἀπίγρ. 1543.

σύγχυτικός, η, δι συγχέων, τίνος Πλούτ. 2. 948B.

2) πασὰ τοῖς Ἐγκλ. ἐπὶ αἱρετικῶν συγχεῖσθων τὰς δύο φύσεις τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, Ψευδοαθανάσ. IV, 544D, Ταράσ. 1432, κιπ.

συγχωλασίων, χωλαίνω διοῦ μετά τίνος, τίνι Εὔστ. εἰς Διονύσ. Ηερηγ. — παρὰ Βασιλ. τῷ Μεγ. (τ. 2, σ. 139D) καὶ -χωλασίων.

σύγχωμα, τό, τὸ διοῦ συσωρευθεμένον, σωρός, Χρησμ. Σ. 6. 1. 508.

συγχωνεύων, καταχωνεύων, τήκω, Λυκούργ. 164f 29, 39, Δημ. 615. 12.

συγχώνυμετ, καὶ -ων, παρὰ τοῖς καλαιοτέροις συγγραφεῖσθαι συγχώνω ἀπάρ. συγχούν Ιππ. 4. 120, Σεν. ΕἘλ. 1. 1. 18· μέλλ. -χωμα παθ., πρκμ. -κέχωμαται 'Ηρόδ. 8. 144. 1) πιστορεύω διοῦ, ἐπισωρεύω χῶμα, καλυπτω διὰ σωρῶν χώματος, τὴν σορόν, τοὺς τάφους 'Ηρόδ. 1. 68· σ. τὰς κρήνας, τὰ ὄδατα, ποτὸν αὖτις διὰ χώματος, δ' αὐτ. 4. 120, Ζενοφ., κιπ. — ὠσάντως ἐπὶ προσώπων, σ. τοὺς ἀποστραγέντας εἰς τάφους, ζήτησει τοὺς αὐτούς, Διόδ. 19, 107, πρδ. Πλούτ. 4. 110. Εάνγκη. 77.

μεταχέδιον τῷ εἰς σωρῷ ἐπειπίων, καταστρέψω, κατεδαρέψω, τῷ έρεμημα 'Ηρόδ. 7. 225· τὰ τείχεα καὶ τὰ οἰκήματα δ' αὐτ. 9. 13 τὴν δόδον δ' αὐτ. 8. 71· ὠσάντως ἐν τῷ παθ., οἰκήματα συγκεχωμένα αὐτόθι 144.

2) καθόλου, ἐπιφέρων συγχώματος, έπιστρέψων διόδους Αἰσχύλ. Πρ. 1049.

συγχωρα, μέλλ. -ήσω ΕἘλ. 3. 2, 12, 'Ισοχρ. 118D, -φωματ, Εύρετ. Ι. T. 741, Μένανδρ. 4. 11. 'Ηρόδ. 5. Ηλάτ. παθ. Χωρ. ἐπὶ τὸ αὐτό, συναντῶμαι, πέτραι συγχωρούσαι, αἱ Συμπτηγάδες, Εύρετ. Ι. T. 124 συνάπτομαι, αὐτίθετον τῷ χωρέω, 'Ανακαγ. 19 σ. ἐπερον ἐπέτρεψε 'Αριστ. περὶ Οὐρ. 2. 14, 9· — συγχωρω λόγιος, συναντῶμαι μετά τίνος ἐν τῇ συντήσῃ, βαίνω διοῦ, συμφωνῶ εἰς τοὺς ἰδγούς, ἔχω τὰ αὐτά, Εὔρ. 'Ιππ. 703 οὗτος τῶς ἐν 'Αντιφάντι 132. 35.

ΙΙ. παραμερίων, αἱ ποντούμαται, τραβισιούμαται οἴτοισον, κάμω τόπον, τίνι Αριστοφ. Σρ. 1516· υπόχωρον, διόδιον, Λατιν. πονεῖσθε, τοῖς προτείνεται. 2) παραμερίων, παρασύρωμαται, τραβισιούμαται οἴτοισον, Σοφ. πονεῖσθε, τοῖς προτείνεται. Δημ. 922. 17· Επός τινας, συμβιβάσμαται, ἔργουσαι εἰς δρόν πρόπτινας, Θουκ. 2. 59, 3. 27· — ἀπό. ὑπόχωρον, Διόδ. 5. 40, Σοφ. Φιλ. 1343, Πλάτ., κιπ.: οὐ συγχωρώ, ὀντούμαται, διοῦνται συμβιβάσθαι, Θουκ. 2. 66, πρδ. 3. 96, Σεν. ΕἘλ. 7. 1. 27.

2) συμφωνωσαν, συναντῶν, συγχατανεύων, τῇ γνώμῃ 'Ηρόδ. 7. 161· δι ἀλλήλοις, υπόχωρεν, συμβιβάσθαι, Θουκ. 3. 75· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἴμαι σύμφωνος εἰς τὸ κακόν, παραδέλων, τοῖς προτείνεται. Δημ. 922. 17· Επός τινας, συμβιβάσμαται, ἔργουσαι εἰς δρόν πρόπτινας, Ζήνων. 2. 59, 3. 27· — ἀπό. ὑπόχωρον, Διόδ. 5. 40, Σοφ. Φιλ. 1343, Πλάτ., κιπ.: οὐ συγχωρώ, ὀντούμαται, διοῦνται συμβιβάσθαι, Θουκ. 2. 66, πρδ. 3. 96, Σεν. ΕἘλ. 7. 1. 27.

2) συμφωνωσαν, συναντῶν, συγχατανεύων, τῇ γνώμῃ 'Ηρόδ. 7. 72· γωμή μιτρά Ενευχωρεῖτην, μετ' αἰπεμφρ., συνεφώνουν, Εὔρ. 'Εκάδ. 127, πρδ. 'Ηρόδ. 2. 2· τοῖς εὖ λεχθεῖσι σ. ὄγοις Εὔρ. 'Ιππ. 599· Ε. τῇ αἰτίᾳ Πλάτ. Φαίδων 100Δ· ἀντίθετον τῷ ἐναντίονθεσαι. 'Ανδρ. 23. 32· οὕτω, Ε. παθητίσαις ή ἐναντιούμην Πλάτ. Φαίδων 94B· — ἀπόλ., συμφωνῶν, συναντῶν, συγχατανεύων, συγχωρέωται θέλων Σοφ. Φιλ. 1343, πρδ. 'Ηρόδ. 3. 83. 4, 43, Δημ. 303. 23· τὸ συγκεχωρόκτος τῆς εὔσεβος, ισ. υπόχωροσα, ηπλια διάθεσις εὐσεβεῖσθαι, δ' αὐτ. 433. 17.

3) μετ' αἰτ. πράγματ., υπόχωρον, παραχωρώ, παραδέλωμαι, συγχωράσθαι ταῦτα τῶν Λακεδαιμονίων 'Ηρόδ. 9. 35· τοῖτα συγχωρεῖσθαι; Εύρ. I. T. 741· Ε. τούτοισι τάπεικη 'Αριστοφ. Νερ. 1438, πρδ. 'Ορ. 1685· σ. τίνι τὴν εἰρήγη Σεν. ΕἘλ. 7. 4, 10· σ. τι περὶ τῆς χώρας 'Ισοχρ. 130D· σ. θά· αστον ἐαυτῷ τὴν ζημιαν, συγχαταθετεῖται νέ εἰναι θέντας ἡ τιο-